

22130201

SWEDISH A: LITERATURE – HIGHER LEVEL – PAPER 1
SUÉDOIS A : LITTÉRATURE – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
SUECO A: LITERATURA – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Wednesday 8 May 2013 (morning)
Mercredi 8 mai 2013 (matin)
Miércoles 8 de mayo de 2013 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a literary commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is *[20 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire littéraire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[20 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario literario sobre un solo pasaje.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[20 puntos]*.

Skriv en kommentar till *en* av de båda texterna:

1.

Kylan håller i sig. Han går över långsamt krasande is. Vinden pressar en iskallt brännande mask mot kinder och panna.

Snart har fingrarna som griper om säckarna domnat bort i kylan.

5 Han är så matt av hunger att benen knappt bär honom. Viljan att röra sig framåt finns, men den viljan kämpar i ett tomrum.

Inte heller kan han sätta sig ned.

Han tänker på vad hans far brukade säga om att det en gång varit så kallt i gettot att till och med saliven frusit i munnarna på folk. Skulle de då hitta honom här, på samma sätt som han hittade Samstag? Stupad på väg hem med sina patetiska vedsäckar. Stöldgods dessutom.

10 Alltså rör han sig framåt ändå. Natthimlen är som en hjälm han bär nertryckt över pannan. Nedanför den öppnar blicken bara en smal tunnel framför honom. Genom den förflyttar han sig utan att stanna eller se sig om för att förvissa sig om att det inte finns någon annan där ute i mörkret, under himmelshjälmen, som kan se honom och följa vart han går.

15 Han går förbi Praszkiers verkstad, viker in på Okopowagatan och är framme igen vid hörnet av Zagajnikowa. Längs med vägrenen och bakom trädgårdsstängslen ligger valkar av snö som hunnit smälta och frysa till igen. Men snön är orörd. Inga rester av fotavtryck någonstans efter vad han kan se. Om han nu alls förmår se något längre. Hans blick är grumlig, den svullnar så fort han försöker få den att fästa vid någon.

Han är så svag nu att han måste luta sig mot allt han kommer åt.

20 Trädgårdsgrind, husvägg; sedan dörren som leder in i tamburen, och från den (gudskelov!) mörka tamburen ner i den skyddande källaren.

Allt som behövs har han redan samlat ihop. Som till exempel tjärpapper att lägga i botten på ugnen så att fukten inte får veden att surna. Han skjuter in några ännu inte avlödade ekkvistar och bygger upp ett litet torn av brädbitarna han samlat. Elden tar sig nästan med en gång, 25 han låter den brinna i tvärdrag och stänger sedan omsorgsfullt luckan för att värmen ska sprida sig i rummet och inte bara fördunsta.

Säkert känns röken från elden flera kilometer härifrån.

30 Men han bryr sig inte. Elden i ugnen strålar och suger lugnt och mäktigt, han börjar rentav svettas inuti Feldmans stora rock. Svett drivs i stora flak ur kroppen på honom, till och med ansiktets stelfrusna hud svettas. Det rinner kring öron och läppar och ögon.

Och han känner sig i det lika oväntade som förföriska behag han skapat omkring sig nästan som en djävul i sitt gryt eller sin håla. Fullkomligt förhatlig i sin oansvarighet.

Nu kan de komma.

Steve Sem-Sandberg, ur: *De fattiga i Łódź* (2009)

2.

Genom sjön, genom vattnet

- Bokarna står där, väldiga, orörda,
doppade i tid: jag vandrar
genom gula höga lövsalar
och lyssnar till de öppna
- 5 ackorden: oktober, det som gråter här,
gråter inåt,
träbryggan har druckit säven torr.
De underjordiska bambuflöjterna ljuder
- 10 genom sjön, genom vattnet, vinden är
blyet som hålls ner i stenformerna.
- Jag råkar till slut hamna
på den strandremsa
där du och jag en sommardag älskade
i det korta torra gräset.
- 15 Det finns ett du i alla dikter,
ett mod eller en stor rädsla, det finns
stjärnbilder inristade precis här.
ekrar av blått i flyttfåglarnas öga, orden
du skrattande lärde mig att uttala.
- 20 Och den svarta portugisiska
som talas i Mocambique
är fortfarande det mjukaste språk
jag känner till.
- 25 I mina öron låter alla era ord runda och mäktiga,
som vårt ”älska”
eller ”frihet”.
- Dagar då jag
står med slutna ögon
och känner efter. Som av en hård
- 30 spark, som av en smekning.
Din ljusblå, korta sommarklänning
fladdrar sen bort genom det brinnande lövverket.
Vädret byter kön. Den mörka sjön
hårdnar.

Johannes Anyuru, ur: *Det är bara gudarna som är nya* (2003)